

то; единъ носилъ черенъ клашникъ съ бѣлѣ крестъ а други-ти бѣлѣ-квашникъ съ червенъ или черенъ крестъ).

Освѣнь тыя ордены дохождали и много христьянскы рицари отъ западни Европѣ, да ся биятъ съ друго-вѣрци-ты за Святѣ-тѣ земли. Нѣ малко по малко тыя крестоносци намаляли. А между това непрѣстайно ся протакали опорити боеве съ околны-ты турскы султаны, които гледали да отнямать Божий-Гробъ отъ христьяны-ты.

Второ и трете опълчение. Подырь 50 години отъ първо-то крестоносно опълчение, папа-та нарядилъ (сладкодумный Бернарда, игуменъ на Клерво монастырь), да проповѣдва ново опълчение. Той сполучилъ да убѣди двама владальци: французскый царь Людовика VII и германскый царь Конрада III Хохенштауфена да идѣтъ на войнѣ. Второ-то крестоносно опълчение (1147 год.) было твърдѣ несполучно. Людовикъ и Конрадъ отышли въ Малѣ Азиѣ съ отбранѣ войскѣ; нѣ тамъ повече-то войскѣ имъ загинѣла отъ болѣсть, отъ гладъ и отъ турско-то оръжѣ; на което много помагали и грѣцкы водачи, които водили крестоносци-ты прѣзъ пущинаци и лоши мѣста. Двама-та владальци ся върнѣли назадъ безъ да свършять нѣщо.

Заминѣли ся още около четыредесѣтъ години, и въ Европѣ ся расчюло, че Иерусалимъ пакъ былъ при-зетъ отъ египетскый султанъ Саладинъ. Тоя прочю-тый царь не приличялъ на азиатскы-ты мѣчители (де-споты): той былъ много юнакъ и добродушенъ; запри-мѣрь, той кога призималъ Иерусалимъ не направилъ каквото правилъ първи-ти крестоносци, а пожалилъ христьяны-ты въ града.

Тогова папа-та заповѣдалъ да проповѣдять Трете крестоносно опълчение, и тоя пѣтъ излѣзли троица най-силни и прочюти европейскы царѣ (1189). Най-напрѣдъ ся повдигнѣлъ отъ Германиѣ Фридрихъ Барбаруса; нѣ, както знаемъ, наскоро откакъ стигнѣлъ въ Малѣ Азиѣ той ся удавилъ кога да прѣминува единѣ рѣкѣ, та войска-та му повече-то ся върнѣла назадъ. Подырь него отышли царѣ-ти французскый Филиппъ Августъ и